Mevzular Derin #11

iki aylık karışık kültür neşriyatı

yıl : 2 sayı : 11

CENSORSHIP SAVES THE DAY!!

FUCK COPYRIGHT

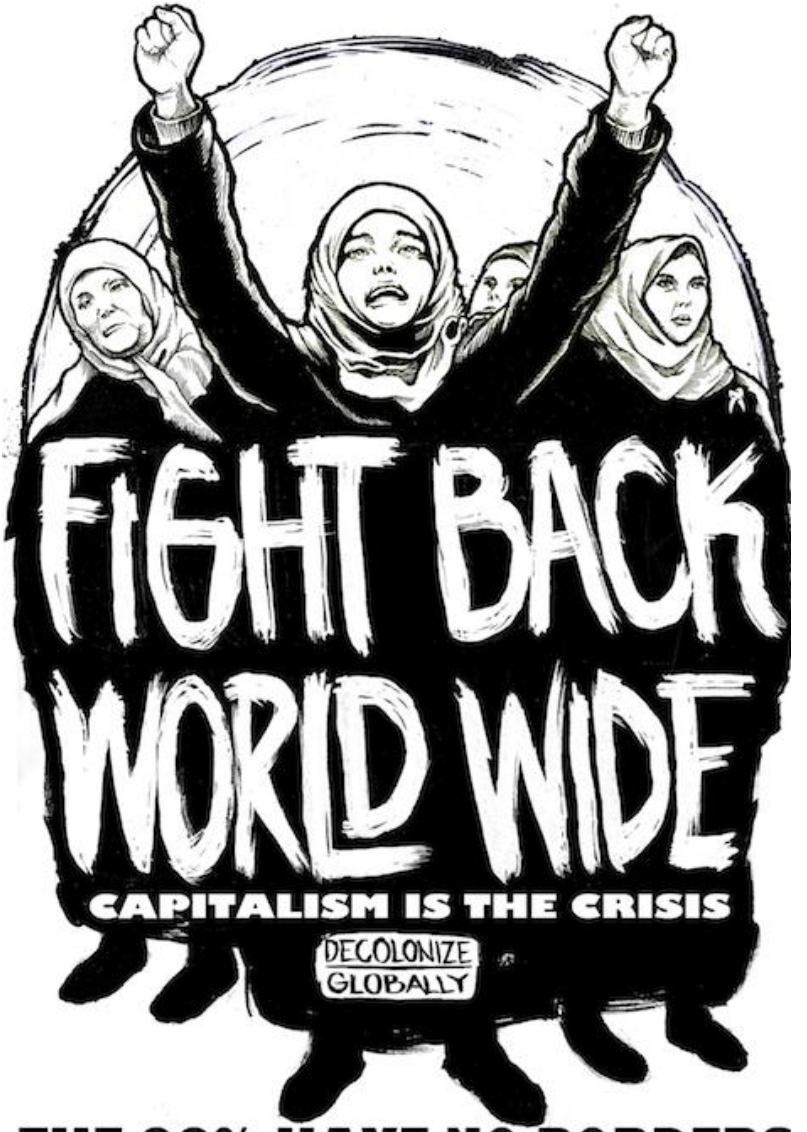

THE 99% HAVE NO BORDERS

Mevzular Derin Fanzin Nedir, Nasıl Kullanılır?

Bugüne kadar bizi takip ediyorsanız veya en azından iki-üç sayıdır denk geliyorsanız biliyorsunuz ki romantizmi biz de çağdaşlarımız kadar seviyoruz. Onlardan ayrıldığımız bir nokta, onlar tumblr romantizmini sever iken, biz bu neşriyat üzerinden kendi geçmişimizi yâd edişimiz esnasında hasıl olan romantizme vurgunuz. Sözün kısası, Mevzular Derin Fanzin, bir fanzin. Ama tekel duruşlara karşı ve edebiyat fanzini olmasına rağmen tektip edebiyata –yani camianın çoğunun yaptığı edebiyata- kesinlikle karşı. Kendisine yollanan eserleri de ona göre değerlendiriyor. Yani bakıyor çiçek böcek aşk sevgili. Konular hep aynı. Konular zaten hep aynıdır, mühim olan bunun nasıl değerlendirildiğidir. Aşk temasını anlatırken aynı kelimeleri kullanarak yazı yazan arkadaşların birine yer verirsek diğerine haksızlık olur. Çünkü bir şeyden bir tane daha varsa bu kalitesizdir. Edebiyat için düşüncemiz bu yönde. MDF'nin ne olduğunu anladığınıza göre nasıl kullanacağınızdan bahsedeyim. Malum yaz ayları geliyor, havalar sıcak. Üç tarafı deniz dört tarafı sıcak olan bir ülkede yaşıyoruz. Fanzinimizi yanınızdan hiç ayırmayıp onu kendinize yelpaze yapabilirsiniz. Yaptıktan sonra haber verin ama, bu kadar kişiye sesleniyoruz, eğer hiçbir işe yaramıyorsa insanları zehirlemeyelim. Bunun yanında hava hafif estiğinde yelpazeye ihtiyacınız olmayacak. Böyle zamanlarda da yelpazenizi açıp okuyabilirsiniz. "Neymiş lan bu derin mevzular" diye okuyan çok sayıda abi, abla, kardeş tanıdık. Okuduktan sonra memnun kalmayanı da pek görmedik.

Velhasılıkelam Mevzular Derin, 11.sayısıyla elinizde. Aynı zamanda internet üzerinden mevzularderin.com denen yer de bizim. Oralarda bazen farklı bazen aynı şeyler paylaşıyoruz basılı yayın ile. Bunu da haber verdiğimize göre diyecek başka da bir şey kalmadı. Kadromuza yeni eklenen isimler ve yazın yeteneğiyle kalbimizi fetheden diğer arkadaşlar ile dopdolu bir sayı. İnternetten aşırdığımız bazı stenciller ve Emrah Koymat'ın çizimleriyle birlikte. İyi okumalar.

İletişim için :

mevzularderinfanzin@gmail.com

facebook.com/mdfanzin

twitter.com/mevzularderinf

issuu.com/mevzularderinfanzin

mevzularderin.com

Parçalı Umutlu Naif Koleksiyonu

Suhan Lalettayin

Sektörel adam ş'lerini Naif'in Ş'leri gibi söylüyordu diye dinledim anlattıklarını. Sakalları Naif'inkiler gibi uzuyordu bir başkasının, tuttum şiirime kattım, sandı ki tokalaştık. Naif'in Sakalları tedirgin ve tutarsızdır. Naif'in Okuduğu Öyküler paha biçilemez acılar barındırır, Naif'in Çektiği Filmler tek jürisinin şahsım olduğu her şeyden bağımsız film festivallerinde birincilik ödülleri alır. Naif'in Uyuduğu Yatak'ı düşündükçe uykularım kaçar, Naif'in Tuttuğu Takım'ın renkleri içimi açar, modayı Naif'in Üstüne Bol Gelen Cümleleri'ni giyebilecek kadar takip ederim. Belki Naif'in Gömlekleri'yle tanışırım, Naif Teri'yle ilkokuldan arkadaş çıkarlar. Naif'in Teri huzur kokar. Naif'in Yürüdüğü Sokaklar vardır, dardır. Tehlike kokar. Tedbir kokar.

Hemen tükenmesin diye küçük parçalar halinde her öğünde azar azar tüketmeyi tercih ettim ben Naif'i. Çünkü herkeste bir parça naiflik vardı. İnandıkça herkes Naif'ti biraz, inandım. Ve herkes bilir Naif'i nasıl sevdiğimi. Şiir okuyanlar bilir. Editörler bilir. Matbaacılar bilir. Naif bilmez. Bilse de fark etmez. Sevmeye kalkışanlar olursa beni, yol yakınken döndürürüm -ki bir gün Naif'in Cesareti oturup karşıma artık beni sevebilecek kadar vakti olduğunu söylediğinde, Naif'in İnsanlığı'nı masaya davet edebileyim. Gelecek gelmeyecek. Naif'in Ağzı düşecek, Naif'in Kirpikleri basmakalıp kırpışlarını terk edecek, Naif'in Göz Kapakları dile gelecek, dile kolay illegal cazip bakışları legal yollardan sınır dışı edilecek. Ses etmeyeceğim, etmedim, etmem. Olanı olduğu gibi içime atar, erkenden yatarım. Naif'in Sesi'ne sorarım insan yaşayışları ve sanayileşen toplumlara dairbilmediğim ne kadar ortopedik bilgi varsa bedenimde. Yakaladığım boşluklarında hal hatır sorarım Naif'in İnsafı'na. Hal? Hatır? Hal? Hatır? Ne bu hal? Hatır-... Naif'e diyemediklerimi Naif'in İnsafı'na da diyemem. "İyiyim" derim, "yuvarlanıp gidiyoruz." Yuvarlana yuvarlana bok çukuruna battığımı susarım. Çünkü Naif'in Duyarlılığı'na, Cenin'e sarılıp öksüz ağaçlar gibi her yana savrulduğum gecelerden, bıçakla elma diler gibi dildiğim omuzlarımdan bahsedecek olursam Naif'in Gözleri büyür birkaç saniyeliğine, sonra söner. O birkaç saniyede bilim adamları tanrı parçacığıyla cima eyler, astronotlar Dünya'ya nazır çilingir sofrası kurar, Sahra Çölü'nü sel basar, kutup ayıları ve bedeviler sular altında kalır. Naif'in Kahkahası girer odaya, doktor giremez. Günlerim aydın olur, gecelerim yararsız seçeneklerimde kararsızlıktır. Naif'in Gözleri büyür büyür evlilik yaşı gelir, katarakt kötü hastalıktır. Naif Gözleri büyür, öyle bir büyür ki bir kız çocuğunu alır içine, bir kadını defeder. Naif'e Yüklediğim Anlamlar reşit olur evrenselliğini ilan eder. Mevsim bahara döner. Güneş doğma batma amaçlarının yanına ısıtmayı da ekler. Kimin kiminle seviştiğine daha bir dikkat eder olur magazin programları. Sağır tavşan didikler. Okan dijitalden karı ayıklar. Çeçim parası kadar delirir. Annem çay demler. Babam mantara düşer. Abim beni hala sevmez. Gittikçe buğulanırsa kadraj ve atarsa kafam çıkarım evden, soktuğumun minibüsü gelmez. Yürürüm dümdüz, sigara yakarım. Kaybolurum ne kadar çekincesi varsa nedensiz eğik boynumun omurlarının hepsinde teker teker. Kayboldukça varırım Naif'in Sokakları'na. O sokaklar semtimin modern kürkçü butikleridir. O sokaklar ki bir mevsimi açan bir mevsimi kapatan alerjik hak ihlalleridir. Yürürüm, yürürüm de Naif'in Sokakları adımı hatırlamaz. Naif'in Sokakları bana hep çıkmaz, bilirim.

Cenin

Aziz Güleç

Cenin bir başyapıt oldu, solukladı varoluşu. Rüzgar bir yön buldu avuçlarından, tüyleri ürperdi. Çok acelesi vardı ilk kana sahip çıktı kendinden. Ayakları basamakları saymak için çok ürkek, gözleri ufka bakamayacak kadar hiddetsiz. Kıvılcımlar sarıyor tüm yanıkları, bütünlük göz alabildiğince yaratıyor seni beni yoktan varoluşu.

İlk maddeden son sıvılışıma dek yürekler tek bir ele çevrilmiş durumda. Artık son kelimeler hücreler üzerine yapışacak. Bir tutulma sarmalayıp küfre dönüşecek. Duygular birbirine fısıldadığı an nefret kendinden büyük bir eminlikle bütünü darmadağın ediyor. Aynaya doğru konuşuyor senin en yalnız anında, tüm bilinçaltını savaşa çağırıyor. Düşün çünkü düşünebildiğin her hece bir ad oluşturuyor. Maden çarkları döndürüp yontuyor kimliğini. Her şeyi bir heceyle tamamlıyor. İç evrenin sana neler söylüyor? Hangi diş sana tad almaman için engeller koyuyor? Sonsuzluk diye beslediğin tüm kıvrımları bir köşeye bırak, çünkü yaşlanmak sana aldığın her tadı unutturuyor. Seni çelik bir halkaya sarıyor bedenin, bu çıplak tetiğin altında un oluyor.

Cenin, sen; bir mücadele vermiştin unutma. Tıpkı döllenmiş yumurtanda olduğu gibi hatırla. Yaralarından bir iz silindi çoktan. Bedenin ve ruhun çıplak bir özgürlüğü anımsatıyor sende. Tüm devinimlere hazır. Bir asker olmayı tercih ederdin. Savaşçı bir kadın, uçurtmanın ucunda bir çocuk. Sen gördüğünü, bildiğin tüm her şeyi daha fazlasıyla ödeyebilirsin, yalnız bedelle. Şarapçı bir baba, kurcalanmış birkaç delik, göz görerek düzülmüşler. Sen, sen dışında her şey olma hakkın varmış gibi davran tabansızca.

Ritmik bir dans. Konuşamayacak kadar hareketli ve savurgan bir yalpalama. Beni izleyin, tüm küfürlü ağızlarınızla sizin ağzınızda gizlenmiş bütün insan sözcüklerini bulup teker teker ateş etmek istiyorum. Savurmak istiyorum tüm sadakatsizliğimi. Savurmak diğer tüm aydınlanmış sabahlar için size binlerce körelmelerimi.

mavi kuş apartmanı

Hafızamı kanatır bej oje
Parkın bulanık çamur kokusu,
- on dört, on bir, on beş -
Mendilci çocuğu da tersledim ayıp oldu,
- on, otuz dokuz
Yutkunamayışım kulağının ardına bin yapraklı lotus.
Bir ekmek, bir yudum da su
Tahripkar hüzün, kuru boğaz.
Dur az,
Sütyeninin kopçasına hamak kurup
seyredeyim yüzünü,
Ellerim saçlarında asılı kalsın,
Dudaklarından yakut içir,
Yahut, gitme.

Yarım cam kenarı bir tren,
Anksiyete: gayri ihtiyari.

Göğsümde örsten kelimeler düğümlü,
Hafsalamda egzama: dört duble rakı,
bir kartel tütün
Kaldırımlarını adımlarıma, sokaklarını sakallarıma,
Falancasını filancasının tetiğine dek gömdüğüm,
Bir dolu gün...
Ki bir maktül hiç bir zaman katiline dönüşmemeli
Çünkü unutmak,
- tam yedi yüz kırk iki adım evimden,
mavi kuş apartmanı, yirmi üç numara -
Çünkü ölmek,
- ne zaman sokağından geçsem
ayağıma izmarit yapışır -
Çünkü unutmak ve ölmek nimettir.

Yarım cam kenarı bir tren,
Şehir birazdan yıkılacak başıma.

Mert Topuz

kılçıklar ayıklanmak için vardır

Banliyömde bir kanişle gezinsem
Karındaşımdan kayrılır mıydım hiç!
Ah salak kafam!
O mezhebi geniş bunağı dinlemeliydim:
“İnsan
Olaydan ziyade
Kimin başına geldiğiyle ilgilenirmiş ”
Eğreti bir kiracı gibi durduğumuz
Her halimizden belli
Arzı geçiştirmekle meşhur komşumuz
Tepemizden sofra bezi silkeler
Bayramlık ağzıyla cık cık’lardık annemi
“Tatsızlığa ne lüzum var
Durduk yere ‘Tanrı ile papaz’ oluruz ”

Belki şovenist ağrılarımın
Belediye emriyle bir ilgisi vardır
Çünkü edinmezdim bu çirkin alışkanlığı
Asılacaksa çürük insan kokan çamaşırlarım
İki plaza arası ip sarkıtmak
Abes kaçardı
Yıkayıp kurumaya bıraktığım parkam
-Bittabi! Tüm parkalar kadar yeşil ve paspal-
‘Seni sallandıracağım!’ şakama alınmış olacak
Güvencesiz hayatından yakındı
Yakınsın!
Bende sigortalı işçi çalıştıracak göz var mı!

Volkan Kılıç

Dayak Yiyen Kurt

Can Okan

Gözlerini açamadı. Yataktan kalkmak hep zor gelirdi ama bu sefer daha da zordu. Gözlerini açamamasının sebebi dün gece yediği sağlam dayaklardı. Dayaktan gözleri kapanmıştı. Ayrıca sızlayan kaburgalara, patlamış dudağa da sahipti. Adını, varlığını dahi bilmediği kemiklerini nasıl da hissediyordu acıdan.

Sağlıklı bir gözün, dişin değerini bilerek yaşayan çok azdır. Ama apseli bir diş, toz kaçmış göz kendini oracıkta öyle bir var eder ki. Bilince bir kıymık gibi batar.

Küçük, büyük acı her zaman acıydı. Küçükken ilk acıyı neresinde hissetmişti acaba? Parmağım uf oldu anne diyen küçük masum çocuk şimdi leş gibi bir sokak arasında, gecenin köründe, şiddet dürtüsünü bastıramayacak kabiliyetteki sarhoş hödüklerin gazabına uğramıştı.

Çocukluktaki acı yine de daha akılda kalıcıydı. İlk kez deneyimlemenin yükü vardı çünkü. Ne tuhaftı bu konuşan kemikli et torbalarının birbirine yaşattıkları acı. Savaşın, acının olmadığı bir an bile yoktu koskoca insanlık tarihinde sonuçta. Her yere sinmişti sanki öfke ve onun doğurduğu acı.

Aşk, öfke, nefret hepsi referansını acıdan alırdı. Yatağı kabre dönmüştü artık. Her zamankinden daha zor olan bu sabah yarı uyanık zihnindeki saçma rüyasını hatırladıkça daha da zorlaşıyordu. Yavaşça kalktı ve işemeye gitti. Fark etti ki idrarla karışık kan işemişti. Sağlam tekmelerdi. Bu hoşuna bile gitti. Vücuttan çıkan sıvıların yeri değişse ne tuhaf olurdu diye düşündü. Salya sıçmak, gözyaşı kusmak, kan işemek...

Mideye alınan bir darbeden ötürü kusulduğunda dolu mideyle olunması daha iyidir. Boş midede kan kusulur ve insan midesi bulanmadan yarım litre kan içebilir, böylece damak kana alışır, sever, bu da tehlikelidir. Balkona çıkıp sigara içeyim de kendime geleyim dedi ve öyle yaptı. Sabahın körüydü, soğuk mermeri çıplak ayaklarında hissediyor gri tonlarındaki bulutsuz gökyüzünün tadını çıkarıyordu. Birazcık da olsa bir huzur parçasına erişmişti sanki hafif rüzgarı hissederek.

Sigaradan çektiği dumanı sızlayan kaburgalarını tek tek yaşlı bir sarmaşık gibi sarıyordu. Ne olmuş? Dedi balkon camındakş yansımasına sorarak. Yüzü ölü gibiydi, bütün kan lekeleri ve morluklar yağlı boya resimlerini çağrıştıyordu neredeyse. Yüzü ölü hortlak balkonda sigara içiyor. Ağzındaki yaradan kan tadı alıp diliyle oynarken benimkiler nerede dedi birdenbire. Çöpçüleri kast ediyordu. Çok uyumazdı bu yüzden, çöp kamyonlarını beklerdi kurmalı bir saat görevindeydiler. Evin içinde boş boş bütün gece hayalet gibi gezinmektense bu onurlu işçileri bekleyip gözlemlemek daha eğlenceliydi bir hobi gibi. Asıl yalnızlık buydu işte. Saf yalnızlığın arazisinde yapçak hiçbir şey düşünecek tek bir şey yoktu. Gerçek yalnızlık çöp kamyonların sesini özlemekti. Şairlerin aşıklarını özledikleri gibi hem de.

Bu sefer balkon camındaki hortlak yansıması gerçek olan oymuş gibi bir an canlanıp sordu. Ne olmuş? En azından öyle zannetti. Ne olmuş dövülüp, ezilmişsem? Aciz egosuyla yüzleşiyordu sanki. Kimin umrunda? Çöpçülerim yine çöpü almaya gelecek, sokak köpekleri yine aç kalacak, güneş yine de doğacak. Güneş bir günlüğüne doğmasaydı diye iç geçirdi. Fark eden olur muydu?

Hepimiz benim kadar hortlağız ki fark etmeyiz. Doğacağından o kadar eminsin ki başka bir şeyin önemi kalmaz. Emin olmamak gerek. Her an her şey olabilir.

Çöpçüleri gelmişti. Kamyonun arkasındaki çıkıntıda ayakta durarak süzülmelerini izledi. Modern toplumun bel kemiğiydi onlar. Kamyonun anlık geliş ve gidişi saçma rüyasını hatırlattı bir anda. Bulanık zihninde dolaşan o rüya. Kim dayak yediği günün akşamı böyle bir rüya görür ki?

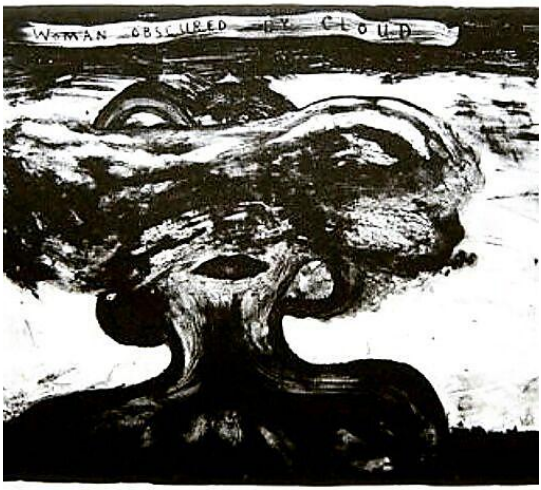

Rüyası rahmetli dedesinin anlattığı hikayeyle ilgiliydi. Daha çocukken bir kış akşamı dedesi kurtların dansı nedir oğlum bilir misin diyerek anlatmaya başlamıştı. Dedesinin çok içince hep bu hikayeyi anlatma huyunu çok sonra fark edecekti. Kurtlar zeki ve asil hayvanlardır oğlum. Daha gençken av tüfeğimle ormanda çadırımı kurarken uzaktaki bir tepenin üstünde bir kurtla göz göze gelmiştim. Uzaktı ama gözlerimiz kilitlenmişti.

Kalbim bir daha atmamıştır bu ömürde o şekilde. Gözden kaçırdım tabi karlı tepelerde. Kurt, kin besleyen tek hayvandır aynı zamanda. Neyse kurtlar acıktıklarında ve uzun zamandır avlanamadıklarında kendi etraflarında bir çember çizerek yürümeye başlarlarmış. Çemberi bozmadan dönerlermiş de dönerlermiş kim bilir ne kadar süre! Ta ki içlerinden biri bayılana kadar. İşte o bayılan kurt akşam yemeği olmuştur artık. Kurtların dansı da budur işte.

Bu solgun anıdaki hikaye rüyası sayesinde su yüzeyine çıkmıştı. Şimdi daha anlamlı gelmişti çoğu şey bir anda. Meğer kurtlar aralarında kötülük anlaşması yapmışlar. Sinsice kurulmuş bir düzen. Sokakta kendi halimizde yürüyen biz hortlakçılardan ne farkı vardı? Herkes, yere yığılan, tükenen, pes eden birini/kurdu görmeye hazır.

Yerdekinin kaburgalarına tekme atmaya, günahlarını, kinlerini ona geçirmeye hazır. Zayıf halka kendini göstersin. Hedefe kilitlen ve saldır. Doğadaki işleyiş bu. Acımasız. Kopar keskin dişlerinle eti. Gerekli koşullar sağlandığında senin değerlerin bir anda havaya karışır bu ilkel doğamız söz konusu olunca. Hepimiz hayvan olduğunu unutan hayvanlarız. O leş sokakta yere yığılmış, sürünüp çığlıklar atarken aklımda bu vardı işte.

Rüyasında kurtların dansına tanık olmuş muydu hatırlamıyordu sonuçta solgun bir anının bulanık bir yansımasıydı o rüya. Ama hatırladığı şey şu ki zifiri karanlık nemli ve soğuk bir odada duvara bileklerinden ve ayaklarından zincirlenmişti. Odanın tavanı ve zemini yoktu. Sonsuz bir karanlıktaydı. Tam anlamıyla bir boşluk. Seni dibine çeken gömülü bataklık misali. Bir hayvan olduğunu ayna olsa da göremezdi o yüzden. O rüyada her ne ise insandan öte bir şeydi. Belki bir kurt...

Belki yere yığıldığı için diğer kurtlar onu yemek yerine sürgüne göndermişti. Ne korkunçtu o çığlıklar. O oda her aklına geldiğinde yaraları gittikçe açılıyordu adeta. Sigarasından düşen külü ayağında hissettiğinde ancak rüyasının etkisinden çıkabilmişti. Elde kalan pişmanlıktı keşke o gece hiç yaşanmasaydı. Dayak yediği değil ihtiyarın hikayeyi anlattığı gece hiç olmasaydı. Ne olmuş? dedi. Bu sefer sesli bir şekilde. Odasına umutsuzca geri döndü. Ne mi olmuş, hiç bir şey olmamış dedi. Bu sefer içinden konuşarak. Niye olsun ki. Ne yazık ki güneş kimse fark etmeden yine doğmuştu. Yarın da doğacak.

Ve yarın da insan, insanın kurdu olacak...

Öptüğün Kızıl Bayraklar, Yakılmak Üzerine Kurgulandı!

Türkeş Kurban

‘‘ ucuz kadınlara yazılmış
ucube şiirler okuyorum nicedir,
Dişiliğinin tüm enerjisiyle milyonlarca spermi
rahatsız eden ay ışığına eşdeğer,
Yüz çehresinin karlı nehirleri anımsattığı,
Okunmuş binlerce kitabın göz çukurlarından sızdığı,
Güzelliğinin, yağmur sonrası kiremit boşluklarından
yayılan bir koku olduğu gerçeğine sahip
çoğulcu ucuz kadınlar.
Kadınlar diyorum çünkü
bir genellemenin içinde boğuluyorum...
Sakin olmaya ve aklımın iplerinden
kaçırdığım tüm uçurtmalara,
Paralı seyahatler sonucunda elde edilmiş özgürlük dolu
anılara biraz olsun elveda demek istiyorum...

Hem komünist, hem anarşist, hem de çokça beş para etmez tekil anarşist(lerin)in
İçini dolduramayacak kadar boş,
Göreceli kavramlarla ve tepkisiz bakışlarla hissedemeyecek kadar dolu şiirlerine denk gelmedim hiç.
Okumadım ben o şiirleri.
Bir nedene sığınmak için mi belirtiyorum
İlkokul mezunu engelli ve çolak bir virtüöze sanki?
O,
Sessiz ve kıt düşüncelerle kendini ajitasyon sehpalarında kurban olmaya devam etmeli.
Ben ise, kendime sadık kalmalı ve yalnızca seyretmeliyim...
Kim olduğum hakkında pek bir fikrim olmasa da, çıkarım yapabilirim...
Gölgeme dokunabilmek için kişisel gelişim kitapları ve ya da ağır aksanıyla şanlı bir tarih üstadının, doğulu bir Kürt anne gibi bilgi adında sürekli olarak çocuk doğurması ve bunu tarihsel kılıflarla lezzetli bir yemek gibi sunmasının da farkındayım!
Bunu kabul ettiğim an itibariyle, ben kimim ki lan dahi demiyorum? (Argo kullanmayı beceremiyorum demek oluyor ya da saygınlığı koruma çabaları!)
Sıkıcı ve yararsız çözümleri yollarına kavuşturan çakma entelektüel patronların yayınevlerine, kaş, göz, bıyık ve ruh dörtlemesine uygun şirketlerin kiralık yazar müsveddelerine,
Yaratılan kaosa, dünyaya ve insana dair kısmi derecede hakim sayılabilirim.
Neyse!

21.yüzyıl anarşist(leri)i!
Düşleri mavi, tekil ve yalnız mülteci,
Ne binecek bir gemin, ne o geminin yüzecek bir denizi var!
Üstelik yüzme dahi bilmiyorsun ve öğrenmek için ne gücün, ne de zamanın var!
Sartre'nin 4 numaralı gözlüklerinden,
Otomobil mağazalarının silikonlu sekreterlerinden,
Ve biraz da Camus'un efendiliğinden birçok örnek var sanki
Biraz yaşamak, biraz ölmek için...
Karanlığa aşık tüm kadınlar affedilebilir ancak,
Hem karanlığa, hem de toplumsal tecavüze aşık bir sosyal demokrat hanım affedilmez diyeceğim!
Ki en iyi gene sen bilirdin biraz Hugo'dan, biraz duvar gibi sinema kapılarından,
Baklava çalmanın lüks sayıldığı ve ekmek hırsızlığının müebbede mahkûm kılındığı insanlardan...
Nefretle baktıkları dünyaya, çürümüş kalpleriyle gene de ışık oluverirlerdi...
Geldik mi anaç meseleye?
Şifalı otlar gibi düşünceli ve bir o kadar yapıcı her kadın
Bir deliliğin çemberinde,
Issız köy yolları, antidepresanlar ve kent karmaşası üçlüsünde,
Kaplumbağa severler isimli bir derneğe VIP üye ise, ötekidir!
Bkz; ceza ve suç, affeden Dosto baba!
İnsan çelişkidir yazgısına ve felsefesine oldukça uyumsuzdur oysa...
Gene ucuz kadınlara ve son derece ucube olan bir şiirin en münasebetsiz virgülünde, ünleminde ve üç noktasında şu cümle yazıyordur hatırla!
İnsan kılıfında ve varoluşunda herhangi yaştan bir adam siyah benekli bir kediyi şehrin en kalabalık caddesinde doyumsuzca sikiyor ve kalabalık eşrafında yer alan (demokrat, liberal, orta yollar, yolcular, kahveler ve dekedanslar) yapma! Yapma! Yapma! O bir hayvan ve sen bir insansın diye homurdanıyor! Marks'ın toplumsal hayvanı aldırış etmeksizin işini görüyor, bunu bir sevişme sanıyor kendince ve kemerini bağladıktan sonra işine gitmek üzere sabahı beklemeye koyuluyor! Sonuç olarak, Tepki'nin yetersizliğine boyun eğilmiş ve aranan tüm kahramanlar "öteki" olarak kendi çöplüğünde terk edilmiş olarak nefes alıyorlardır!
Bir kez daha neyse!
Her gece gibi sabah gibi gündüz ve öğlenleri ve benzeri
Hüzünlü şarkıların, yaraları kabuk bağlamayan ve cumartesi gününü anlamlı ve özel kılan anaların acısı kadar olacak her şey!
Ne mutlu, ne de mutsuz sonlar olacak,
Belki hemen sonrasında,
Şeytana şeytan diyebileceğiz...
Kim bilir?

On Lira ve Kum Saati

Evren Deniz

On lira ve arkasında duran kum saatinden anlam çıkarabilirim. Siz de çıkarabilirsiniz. Mesela akan her kum tanesini bazılarınız on liranın kuruşlarıyla eşleştirebilir. Bazılarınız değil, çoğunuz...

Kum saatini on lirayla sarıp kum saatini görmezden gelmedim. On lirayı kum taneleriyle kaplamadım. Eğer onları yapsaydım ben değil, siz olurdum.

Kum saatini kırdım, kum tanelerini bir kaba topladım. Canım istediği zaman ya bir ya da birkaç tanesini boşluğa atıyorum. On lirayı yakıp küllerini köpeğe yedirdim, artık külleri bile yok. Ne zamanın ne paranın bir önemi var.

Böylece hepimizden iyi bir koşucu olan özgürlüğe yaklaştım. Yaklaştım dediğime bakmayın, aramızda hala bir dünya var. Ben Dünya'nın bir kısmını – zaman ve parayı- kendim için yok etmeye çalıştım. Hızım ve arkama aldığım rüzgarın şiddeti arttı. Ama Dünya ve aşk hala var. Özgürlüğün peşinden koşmaya olan köleliğim hala bir tezat. Aşk varsa özgürlük yok. Birinin duygularına ve orgazmına bağlı olan mutluluğunla aşk, özgürlük değildir. Aşk olmadan yaşayamayacağımıza ve yaşayabileceğimiz bir yer –Dünya- hala var olduğuna göre tutsağız.

Aşk, biz tutsakları özgürlüğü yavaşlatabileceğine böylece onu yakalayabileceğimize inandırır. Bir süreliğine suratımızın asık olduğunu unutturur. Ama Dünya ve asık suratımız hala vardır. Öyleyse hala bir tutsağız. Gözlerinden köksüz çiçekler çıkan asık suratlı tutsaklar...

Her yerden çığlıklar yükseliyor: 'Özgür bir Dünya için!'. Ne yapmalıyız? Bağırmalıyız? Savaşmalıyız? Unutmayın dostlarım, Dünya hala var. Dünya'ya çok fazla yüklendim değil mi? Daha doğru bir ifadeyle Dünya'da insanlarla yaşıyoruz, dostlarım. Bir insan sınırsızdır. İki insanın sınırları çakışır. Dünyada milyarlarca insan var. Tam özgürlük yok. O, evinden hiç ayrılmayan yaşlının ölümü gibi. O, dünya kurulunca öldü. Biz ise onu her aradığımızda telesekreterde çıkan 'Şu anda meşgulüm. Daha sonra tekrar arayınız.' Sesine güveniyoruz ve diyoruz ki 'İşte yaşıyor!'. Oysaki çürümüş bedeni, koltuğun bir deseni.

Güvercin Şairi'ne Adanmıştır

Alperen Yavaş

O eski bir şairdi zamanın hatıratına boyanan
O eski bir şairdi, kalemi de kurumamıştı bence
Mevsimlerden yine bayat bir edebiyattı
Kalem tutan Yazar acı çeken Usta
Sayfalar dolusu bomboş şiir ve beynine kist
Oluşturan bir kurşun saçıldı gökyüzünün oyuğuna
Taze dallar titredi.
Güvercinler uçuştu.
Şair çoktan gitmişti.

Bıraksalar belki hüngür hüngür ağlardım
O eski bir şairdi, çünkü tanıyanı kalmamıştı ya
Dosyası altmışları beş geçmezdi
Kelimeleri eski yazın parıltısında, üstelik de körpeydi
İyi de gece vakti böyle nereye gitti?
Olsa olsa yolculuğa çıkmıştır
Çocuk dizelerinin eğerinde mavi bir tilki de
Bavulunun içine kıvrılmıştır şimdi
Gören duyan ses etsin
Uzakta isek el etsin
Bir şair aranıyor.

O eski bir şairdi, mezarlıklarda dururdu en sevdiği meslektaşları
Yenileri bizatihi ölü toprağı
Kirli çakıl, bayık yağmur olunca
Pek uğramaz oldu dışarı
Göndermez oldu pır pır kuşlarını
Ve de yaşlanmıştı galiba
Saatin zembereğini gözlüyordu tekrar dolması için
Pencereden acemi zamanlara bakmaya çalışıyordu gözlerini kısarak
Aylık çıkan bir derginin
Kendisine ayrılan nostalji köşesini
Gülümseyerek dolduruyordu.
O eski bir şairdi, ben de teşekkür ettim ona.

(B)endeki Şarkılar

Emir Evren

En son gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar en az benim kadar yalnızdı. Bu gece onlar bile birbirine çok yakın, sıkı fıkılar. Hep benle kalmasını rica ettiğim çoban yıldızı da kendisine eş bulmuş olmalı, gözükmüyor. Yeryüzündeki sevgililer özenip birer birer gül oldular ve yıldızlarda oturan Sezen'e çoktan ulaştılar. Sadece ben gül olamadım, sadece ben yalnız kaldım, sadece ben unutuldum. Unutulan olduğum için midir nedir bilmem, beni unutanları hiç unutamadım.

Ah o şarkıların gözü bir tek bana kör olmadı. Gecenin zifiri karanlığında bile rahatça buldular ve kolumdan tutarak ara sokaklara sürüklediler. Beni korkutmak için sen kılığına girdi bir tanesi. En az senin kadar güzel olan ayrılık şarkısı oldu. Diğeri bana hiç gelmediğini anlatan bir şarkı oldu, saçlarını ördüğün zamanki kadar güzeldi üstelik. Ne halde olduğumu sormayın dedim şarkılara, kederdeyim dedim.

Yangınlardayım dedim ama dinletemedim. Defalarca sordular halimi ben de cevap veremedim. Halimi anlatacak dili anlıyordum ama henüz konuşamıyordum. Sen de benim kadar gerçekleri biliyordun, yalnızlık ömür boyuydu. Ah bu ben yok mu? İşime gelmeyen gerçekleri ne güzel itelerdim zihnimin kara odalarına. Biliyordum yalnızlığımın ömür boyu olduğunu ama... Aması yok işte.

Aynı gece yıldızlardan, şarkılardan, yalnızlıktan ve daha onlarcasından kurtulur kurtulmaz başımı yastığa koydum. Seni gördüm rüyamda, Arnavut kaldırımlı taş sokakta. Başınla belli belirsiz selam verdin. Hatta selam vermeni çok istediğim için halüsinasyon bile görmüş olabilirim. Yanımdan geçip giderek uzaklaştığında ben seni izliyordum gizli gizli, gelmiyordun. Biz seninle yıllar yılı rüyalarda buluşurduk, bu şarkıyla kavuşurduk.

içimde tımarhane

içimdeki tımarhaneden koşuyorum sokağa
mağara kurmuş cinnet geçirenler

gecenin bir vakti
yazın susulan heceler güze bedel
saksıda saklanan çiçekler günün ilk saatleri

martılar içimin denizlerinde uçuşuyor
centilmenler hâlâ ayyaş, kaldırımlar boyunca
kadınlar kısık sesle bir şeyler diyor
şiir hakkı veriliyor deliler katında

bira içtim, italyanca konuştum
güzel kadınlar geçti mağaralardan
vişne lekesi bıraktım mavi gömleğime
çığlıksız sıyrılırız bu aralardan

Mahir Taşyurt

bitmeyen gece

Çölün kızgın kumları yağıyor gece
Apaçık gökyüzüne.
Parıldayan bir kum tanesidir ay,
Bir ağıttır sahrada uçuşan yelelere.

İrin tepeleri... sıcak batar... gece...
Bildiğim yüzler, bildiğim sesler... kanıt...
Uzun bir soluk, çığlıklar, bitmeyen gece...
Bir bekleyiş, bir umut, uzun bir sessizlik...
ağıt!..

Mavi mürekkep dökülür geceye;
Bir merkep, bin merkep,
merkeplercesi merkep!
Kısa kalemler dokunur göğe;
Uzun anırış, kısa anırış, uzun anırış: Merkep!

Kumlar, merkepler, uzun kalem sığar geceye.
Kısa kalem kırgın,
çekingen bir gence.
Sahra yorgun,
kum taneleri ağlar.
Bitmeyen gece,
bitmeyen gece...

Hasan Akyol

Aynı Düşün Sersemliğiyle

Çarmıha çekilecek gibi sözcüklerle konuştuğumuz,
Önlenemez bir çağı nihayetimiz olarak
duyumsuyoruz
Bunu göz göze gelişlerimizden anlıyorum
Fark ettiğimizde
Cerahat sızan bir yaraya bakar gibi
Birbirimizden,
Buruşmadan önce yüzlerimizde unuttuğumuz
Gergin reddedişten

Aynı düşün sersemliğiyle
Hangi ince karnımız yırtılsa yani
Sezilebilen bir geçmişte düğümlenen
Sarsılan belleklerine eşkiyalar inen tüneklerinden
Acıları ulana ulana hafızası tümlenen
Sürgünler veriyoruz içimizden
Birinden
Israrlı yanılgılar gibi günlerde
Göğe dalmanın uçurtmalı adımlarıyla sendeleyen

Zapkinus

Uğur Mumcu Durak Durağanlığı

uğur mumcu dolmuş durağında siyah ceketli
kadınlar bekler
kafalarının içinde neden döner tilkiler, senetler
çocuk mamaları, bebek bezleri
telefon görüşmeleri, insanoğlunu eriten düşünceler
neden

bu kadınların gözleri hep uzaktadır
hep dolmuşun gelmesinden öte
hayalleri ve umutları hayatlarından
soğukta daha çok, kışları
kabanlarının içinde ev ekonomisi planları
sınav notları, gelecek kaygıları
sırt çantalarının içinde, ardı olmayan frensiz
düşünce

uğur mumcu dolmuş durağında siyah ceketli
kadınlar bekler
hep güzeldirler ve
bizden alımlı dalarlar uzaklara
bir bildikleri vardır belleklerimizdekinden öte
bir bekledikleri vardır, bizimkilerden vefalı

uğur mumcu dolmuş durağında siyah ceketli
kadınlar bekler
ben hiç beklemedim
ben hiç dalmadım uzaklara
ben hiç onlar kadar dolu bakmadım caddelere

Adem Fatih Kılıç

Odak

Ne önemi var düştüğün yüksekliğin
Rengi günaha kesmişken
Bastığın asfaltın
Ve
Dişlerinin arasındaki
Aç bir çocuğun
Kaburgalarıyken.

Ne kadar gülebilirsen o kadar
Gül.

Arbedenin zıpkını delerken
Yedi iklim
Yedi coğrafya
Yedi düvel
Yedi günah
Ve
Fahişeler ağlarken
Kuytu köşelerde
Ve
Nefret ısmarlarken birbirlerine
Kupa papazı dolu
Desteler.
Ve
Sahte gülümsemesi ile
Bizi selamlarken
Ağzı ter kokan
Pu(ş)t-lar
Ve
Ayak izlerini bir muska gibi
Boynunda taşıyan
Çimenler.

Ne kadar temizlenebileceksen o kadar
Yıkan.

Ve
Ne kadar temiz kalabilirse kefenin
O kadar
Öl.

Onur Aşkın

Kelepir Magandaların Fikriyatı da Kelepirden

Biz yaşam savaşı verenleriz
Korkutmaz bizi ölümün
Bizden alacakları
Eve getirdiğimiz ekmeğimiz
Çiçeğidir kadınlarımızın
Hazırladığı sofralarda
Zulüm ekmeğimize
Sürdüğümüz yağdır

Cephesi katillere bakan
Duvarlara yazarız sloganlarımızı,
O duvarlar ki çatlaktır
Dünyevi buhranlar sızdırırlar
Kurtuluşu sığdırdığımız
Düşlerimize

Aç karnımıza dinleriz
Tok sesle okunan
İktidar fermanlarını,
Kelepçeleri süs diye
Asaraktan bileklerimize
Özgürlük diyerek karşılarız

Mahpusluğu, zindanları ve
Zindanların ıssızlaştıran
Yalnızca
Usulsüzlüktür
Bu coğrafyada
Usulüne göre
Yapılan
Düpedüz sancıdır
Yerçekimine karşı koyarken
Hissettiğimiz ve
Göğe asla yakın olamayacak
Ayaklarımız
Alacaklıdır kuşlardan

Necip Fazıl Say

Bekliyordu Ertesinde Sokağın

Safa Pektaş

Yalnızım
Bunca acı tek bir kelimeye nasıl sığıyordu...
Cezmi Ersöz- Şizofren Aşka Mektuplar

Mia: Hastane koridorlarına kendimi taşımak gibi bir gerçekliğim var. Islanmayı arzulamak gibi... Pencereye parmaklarımı değdirip yağmurla beraber kaymak var. Hiç olmayacakları hep arzulamak gibi...

Bir sokağın hikayesi insani dehayla nasıl anlatılır bilmiyorum. Belki bir kış günü belki de değil. Aylardan ekim, günlerden Perşembe ve kırılgan soğukluğun tende merak uyandırdığı vakitler. Egemen karanlığın gölgeleri yuttuğu, nefes alışların, inanmanın ve yaşamanın zor olduğu bir sokak.

Sanki düştüğümden beri bu dünyaya hiç kıpırdamamışım gibi. Sokağın başında çocukluğumu bırakıyorum, sonuna bakıyorum ve aydınlık olan tek bir umut bulamıyorum. Ay ışığı, bu karanlık gecede bulutun ve sislerin arasından süzülüp bedenime kadar geliyor. Tek bir ışıkla dört bir yandan kırılıyorum. Beni yansıttığına emin olamadığım gölgemi izliyorum. Ellerimi ceplerime götürüp tütün kırıntılarını topluyorum. Kağıda serip huni gibi saracakken gölgemin karıncalandığını görüyorum. Demek ki diyorum kendime, ay ışığı gerçekliğini yitirmek üzere olan bu adamın bedeninden azda olsa geçip yere ulaşıyor. Zaten çılgınca süründüğümüz bu hayatta kaç kişinin bedeni dağılmamış, kaç kişinin kalbi kırılmamıştır.

Adam: Bir gün bu sokaktan, nasıl ki kalbimi alıp uzaklara gitmek istiyorsam, şimdi ellerimi ellerinin üzerinde buluşturup zamanın hiç bitmeyecekmiş gibi kırılmasını istiyorum. Üzerinde dünyanın, dönen bütün duygularına rağmen sadece sana, ama sana, bazı duygular beslemek istiyorum.

Sokak sessiz, canlılık belirtisi yok. Bir dilencinin bu saatte böylesine kimsesiz bir sokakta ne işi olabilir anlamıyorum. Zaten uzun zamandır burada durmuş, kafamı sarhoş gibi sağa sola devirip gölgemde nasıl bir iz bıraktığını izliyorum. Ben gönül dilencisiyim. Daima mütevazı insanların arasında dolaşıp, gönüllerinden geçen cümleleri istiyorum. Sokağın başındaki baharatçıdan dedi dolu bir koku yayılıyor, irkiliyorum. Arkamdaki fırından taze ekmek kokusu çevreliyor etrafımı. Gözlerimi yerden kaldırmıyorum, korkuyor gibi hissediyorum. Başımın üzerindeki sokak lambası yanıyor. Bir adım sesi. Afili bir kadının yaklaştığını anlayabiliyorum. Baharı andıran parfüm kokusu, kör bir adam olmayı bazen o kadar çok istiyorum ki... Çirkinliğinde dünyayı sadece duyup koklamak istiyorum. Adım sesleri, baharatçının yanındaki kahvehane açılıyor olmalı. Güneş doğacak mı peki? Bu anın gerçekliğini sorgulayacak mıyım? Kunduraların betonda çıkardığı sesler artmaya başlıyor, tak tak tak. Belimdeki tabelayı çıkarsam mı, hayır ben bir dilenciyim. Her şey teker teker artmaya başladı, dükkanlar teker teker açılmaya, dünya tekrar tekrar uyanmaya başladı.

Mia: Saçlarımı bazen sarı, bazen kumral, bazen siyah, bazen gölgeli, merdivenlerin üzerinde serbest bıraktım. Yüksekten bakıyor gibiyim. Hastanenin kapısı her açıldığında buraya ait olmadığımı hissediyorum. Her hissettiğimde gitmek istedim, başaramadım. Uzun yolculuklar bana hep korkutucu gelmiştir. Uzun yolculuklarda ölmek... Adım atmaya gücüm belki bundan dolayı yok. Kardeşim Angel, bugün ölecek, anlıyorum. Şimdi bu merdivenlerden

kendimi bıraksam kim engel olabilir ki bana? Evet, herkes engel olabilir. Biliyorum ki, geçmiş günahların gölgesi uzun oluyor. Duruyorum.

İnsanlar, zamanın köleleri, adımlamak zorunda hissediyor. Binlercesi geçecek harcamak üzere kazanmak için zamanı, parayı, insanlıklarını, mevkilerini ve kalplerini. Doğru karar verdim mi acaba? Sorabilecek kimsem yok, beni doğrulayabilecek kimsem yok. Olmaması tek başıma karar veremeyeceğim anlamına gelmez.

Adam: Sanki, demirleniyorum ben. Ufak ufak ve acıtmadan, iskeleye demirleniyorum. Adını unutuyorum. Senle her şey yok oluyor. Biz, ki bu çok cüretkar bir kelimedir biliyorum, seyrek yağmurun altında birbirimize hiç bakamayacağız mesela. Sen ölüyorsun, ben ölüyüm. Şu an yaşayan bütün sokaklar gibi. Burada bitmeyecek biliyorum, ama istiyorum, bitsin.

Her şey bir yanılsamadan ibaretmiş. Ne adım sesleri varmış ne de baharat kokusunun taze ekmek kokusuyla dans edişi. Ne de afili bir kadının ayak sesleri ve heyecanlandıran kokusu. Sokak lambaları çoktan kırılmış, çocuklar boncuklu silahlarını doğrultmuşlar. Dükkanlar yıllar önce terk edilmiş, yıllar önce savaşılmış burada. Yıkılmış gibi ya da yıkılmak için zahmet edilmemiş. Büyük bir terk edilişten sonra kendi haline bırakılmış. Ellerimi alıyorum, neden ellerimi alıyorum ki? Ceplerime götürüp ısınmasını istiyorum. Bekleyişim peki devam edecek mi? Gözlerimi kaldırıyorum, eski bir plakçı dükkanı burası yine eski bir Devrim arabasının duvarlarından içeri girdiği... Hikayesi bende merak uyandırıyor. Kaç savaş atlattığını merak ediyorum. Ama biliyorum ki, hiçbirine ulaşamayacağım. Kimse yok. Çıtırtılar ve kenarımda küflenmiş kalıntılar dışında. Bulutlar yağmurunu döküyor, Ay aralarından kıvrılıyor yine ulaşacak bir yer buluyor. Hatırlanacak ne çok anı varmış. Paltomu düzeltip yüz yıllık bekleyişime arkamı dönüyorum. Dizlerimde ve ayaklarımda hantallığın kemik sesleri. Her şeye arkamı dönüp gitmek kavgası, her insan belli bir dönem yakalanmıştır, alevlendikçe içimde unutmanın gerekliliğine inanıyorum. Adım atmak için hazırlanıyorum. Uzaktan gelen bir rüzgar saçlarımı yüzüme savurup, nefesimi kesiyor. Kafamı kaldırıyorum, gözlerimi hiç kapamamak üzere açıyorum. İçerimdeki damarlar sızlıyor. Bu fiziki bir acının gözlerdeki yanılsaması gibi. Sırtımı geçmişime, sıcak ve camı büyük olan sobaya dönmüşken, sırtımı annemin dokunuşuna babamın ekmek getirişine dönmüşken, gözlerimden akmasına izin vermediğim damlalar ile sulanıyor kalbim. Dayan Kalbim!

Sokağın sonuna doğru bir yolculuğun beni beklediğini görüyorum. Kafamı sağa çevirip dipsiz karanlığı görünce emin olabilmek için bekliyorum. Sola baktığımda sokağın başındaki çocuğun hikaye kitaplarını çantaya doldurmaya çalıştığını görüyorum. Biliyorum ki, bir çocuk geleceğe sessiz ama çokça yalnız bakıyorsa tek dostu kahramanlardır. Göz göze geliyoruz. Çantasını düşürüyor, kitaplar dağılırken bir tanesine takılıyorum. Şizofren Aşka Mektuplar. Çok küçüksün be yavrum, uzak dur ondan. Beni dinlemeyecek biliyorum. Çocuğa arkamı dönüp adım atıyorum. Sırtımdan almak zorunda hissettiğim bütün sorumluluklar dökülüyor. Aşkları sokaktaki boşlukları doldurmak için bırakıyorum. Yolda olmanın verdiği pervasızlıkla hızlanıyorum. Çocuğun gözlerinde bir adam uzaklaşıyor, anlam veremediği bir adam.

Mia: Evimdeyim. Benim olan huzursuzluğu sindirmek zor gelmiyor. Papatyalar gibi dökülen saçlarımı topluyorum. Kucağımda biriktirip sonbaharda, hep bir sonbahar günü, kraliyet tacı yapıyorum saçsız kafama. Sürgün şehirlerin kraliyeti. Bu sonbaharı görebilecek miyim?

Yıllar önce satın almak için heyecanlandığı paltoyu görüyor olmalı. Kollarından püsküller sarkan, düğmeleri kopmuş, fermuarı yırtık. Omuzlarının neden ayrıldığını düşünüyor. Öğreneceksin. Bu karanlıkta solmuş yeşil paltom onun gözlerinde renksizleşiyor.

Adam: Sokağa biri giriyor bu o olmalı mı?
Saçları, bilmiyorum...

Ay ışığında kırılıyor, yanılıyorum
Daima

teni - akçadenizin

döşenmiş taşlarda sürüdü ayaklarını
kuru yapraklarını parkın sürüdü
ağaçlar arasında kıvrılan patikada
fıstıkçamları kauçuklar gördü hurmalar
kızılçamları fark etmedi
oysa kızılçam ten rengiydi akdenizin
burnu üşüyordu burnu üşüdükçe
adımları üst üste kısa kısa
parfümünün ılık rüzgarı
oturan yüzleri yaladı geçti

banklar yüzler sabit
o geçti gitti

şişeler esrara delinirken o banklarda
yerlerde kırılmış permatikler
kesilmiş alüminyum kutular
kedilerin parçaladıkları bir güvercin
görmek mümkünken
bira şişelerini toplayan abileri bilenler
çöplerini açıkta bırakırlarken sevgiyle
onun haberi yokken
köpek elmasından ateş dikeninden
binlerce döllenmiş meyvelerinden
parkın
ben oturmuş bir bankta
bir turunç ağacı tepemde
inanırken, bilirken
onun iç organlarındaki kımıldamalar
nefes alış verişiyken parkın
bilmediği görmediği
kızılçam
ten rengiyken akdenizin
o geçti gitti

Enes Kurnaz

stockholm sendromu

Caretta vandetta hislerime gerçekten güveniyorum.
Bunu yazan
Hasan Sabbah, Ömer Hayyam ve Marcel ivan.
Yıılıl 1064. 1065'e bir kala.
Bir gemiden diğer gemiye bağırıyorum ve beni
gerçekten duymuyorlar bunu daha önce bir yerde
yaşamıştım ve bir kelimenin ardından bir uzvum
yamulmuştu.
Büyümüştü, şişmişti patlamak üzere.
Bir uçuruma koşmuştum kurtarmak için gemi.
- devrildi gemi.
Demin geldim evin içinden ve duyduklarıma göre
kırmızıyı altta görmüşler sonra üslerine sürmüşler.
Üsleri de "bu ne be ey kardeşim "demiş.
bu bir ey fantezi!
Bu bir eyyamın
Sır girmesi kamçıya. Kamçı delirttikçe
hürrrrrrrrr riiiiiiiiiii yet- hürrrrrrrrrrr riyettt.
Ve gelincik ve sen magmadaki titreşim
senin kurduğun güvercin düşleri ve ilk olarak;
Portakaldaki görmemişlik edası-
vuruyorum plastiğini bedenine.
Tarçınlı su sürüyorum bölücülerimin üstüne ve
haşhaş yağı.
Haşhaşi.
Yıl bilinmiyor yani dölbilimcilerine göre bundan
taaaa beş bin yıl önce. Allah'ım şurda ki çiçek
eşcinsel mi?
Bunu daha önce tekrarladım yine
tekrarlamayacağım.
Aklıma ne geldi bak! Napolyon Bonapart.
Şimdi küba tütün içiyorum ve ağzımda bir nohut
tadı beliriyor.
Bunu da buraya yazarak tarih belirtmiş oluyorum.
Belki de ziraat
Ben cinayet işlersem kavmim yani bu yanağına
allık ve tespih sürmüş halkım...
Az daha tehdit ediyordum özür dilerim al kın.
Bu yazıyı yazdıktan sonra da bir kere deha
yazacağım yavrum
Ben ipotektim

Eren Burhan

17 Mayıs 2017

Veysel Yılmaz

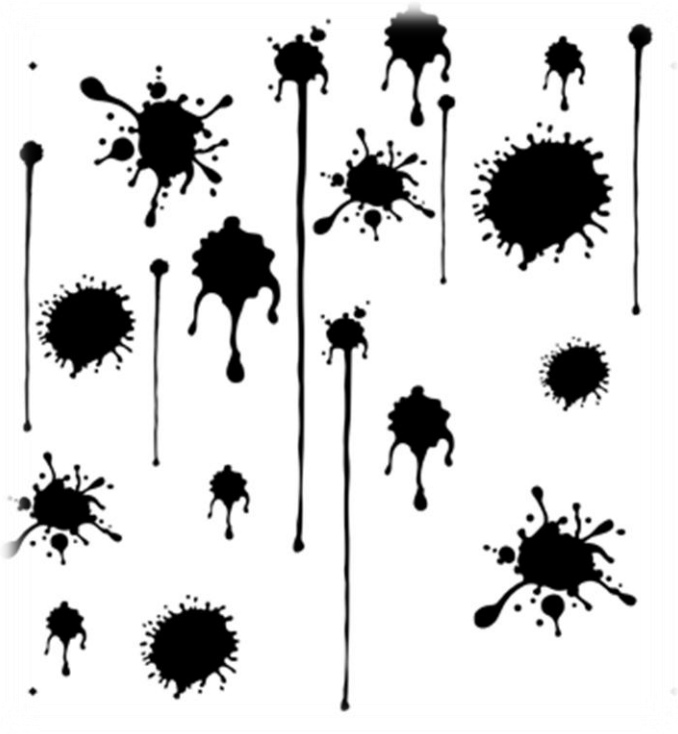

Bugün kitap fuarından aldığım bir kitabın içinde şöyle yazıyordu;

" Haldun Dormen Tiyatrosundan bir oyun izledikten sonra aldım. Kasım 19.11.95 Mine Kaya "

Doğduğum yıl, ben henüz altı aylık altına işeyen bir bireyken alınmıştı bu kitap. Kapağında yarım sigarası ile gülümsemeye çalışmış bir Yılmaz Erdoğan fotoğrafı içinde Hüzünlü Sevişmeler adlı tiyatro oyunu. 5. baskı...

Kitabı aldığımda Mine'ye çok teşekkür ettim kendi kendime. 95 yılının kasım ayında gittiği tiyatro sahnesini benimle paylaştığı için. Tam 22 yıl sonra kitabı bana ulaştırdığı için. Tıpkı güç yüzüğü gibi bulunmak istediği anda karşıma çıkan not için...

Birisinin sonsuzluğa gidişini ağır çekim izlemek, kağıttan gemini kocaman denizin ortasına bırakmak gibi. Belki de bir daha hiç geri gelmeyecek, belki de hep bıraktığın yerde kalacak gibi. 1995'te Haldun Dormen Tiyatrosu'nda. Tıpkı kitapların eskimediği gibi.

Üstünden kaç acı geçti bilmiyorum. Kaç kitap ayracına ev sahipliği yaptı, kaç çiçek kondu arasına bilmiyorum, kaç aşk yaşandı bu kitapla, kaç sevgiliye hediye edildi.

Bundan 22 yıl sonra aklıma bile gelmeyecek bu kitap, içine koyacağım bu yazı ve düşeceğim not. Ama beni bul ve anılarımı geri getir.

"Kocaeli Kitap Fuarı'ndan aldım. Mayıs 17.05.2017 Veysel Yılmaz"

Ezilemeyen Taş, Ezer

Seynan Konucu

Otuz bir çekmekten arda kalan zamanlarda kitap okumaktan başka iş yapmazdım. İşten sayılırsa o da. Düzenli bir hayatın var ve bunu bozmak istiyorsan içten içe ya intihar etmeye ya da aşık olmaya meyillisin. En kötüsü de geçmişle Facebook'taki gibi serbest ilişki yapıp arada bir uğrayıp hal hatır sormaktasındır. Neden en kötüsü bu dersen çünkü geçmişte olan bir mevzu şuan bir nüansla sana bir şeyler hatırlatır ve Arşimet gibi koşmana neden olabilir. Otuz bir çekip kitabı okuduktan sonra Kral TV deki aşk acısı çeken oğlanların yürüdüğü yollarda yürümek istiyordum; az aydınlatılmış, sararmış yaprakların uçuştuğu sokaklarda.

İntihar etmek istemiyordum çünkü edersem ardımdan kafadan 4 kişi tımarhanelik olacaktı. Aşık olmak? Henüz o kadar delirmedim. Tek seçenek, geçmişime yolculuk yapacaktım. Facebook'taki gibi değil. Yolculuk yapacak aracı henüz tahsis edemedim daha. Kliplerdeki yollarda yürümek te hiçbir işe yaramadı.

Belediyenin yol geçecek diye yıktığı evimizin oraya giderdim, daha doğrusu öyle bir niyetim olmazdı hiç ama giderdim. Tam evimizin olduğu yerde sokak lambasına dayanıp sigara yaktım. Abimle atari oynadığımız zamanlar geldi aklıma. Tam hüzüne bağlamışken Türklerin

Anadolu'ya girişinden daha beter bir gürültü koptu. Yük treni, etraftaki bütün seslere tecavüz ederek "ben varken siz kimsiniz lan" diyerek geçiyordu. Cansız olup, ses çıkartıp ve hareket eden her şey o an saygılarından ip gibi dizilmişti hemzemin geçidinde. O an Arşimet'e selam vererek koşmaya başladım. Raylara doğru. Raylar boyunca koşmak, aşık olduğun kadına kavuşamamak gibidir. Hala Fransızlardan kalma raylara gidip oturdum üstüne. Bu rayda gidenler oldu, altında ezilenler de oldu, üstüne binenler de ama artık susma yorgun kapitalist. İçlenirsin o günleri hatırladıkça, yüzümüze bakmaya utanırsın, bilirim ama artık işçi sınıfının elemanısın, rahatlamalı ve bağırmalısın. Bana yardım etmek zorundaydı ray. Etmezse mezar olduğu kişiler listesine beni de yazacaktı. Hem de bile isteye. Kökü kapitalist olabilir ama biraz da olsa hala vicdanı vardı. Ne yapsam ne etsem ray hiç konuşmuyordu. Sıkıntıdan kulağımı raya dayayıp dinledim onu. Hemzemin geçidinden geçen arabaların sesinden başka hiçbir şey gelmiyordu. Küçükken daha güzel sesler geliyordu raydan. Dalga sesi gibi rahatlatıyordu beni o zamanlar. Olmuyor konuşmuyordu benle oruspu çocuğu kapitalist dölü. İstasyonun yanında bulunan DSİ'nin lojmanına gidip ağaçlarına işeyecektim. Ağaçlardan başka her şeyin değiştiğini daha yeni fark ediyordum. İşememin bitmesine doğru ağaçta yazan yazı elime işememe neden oldu. Dedemin, çakısıyla abimle benim adımı yazdığı yazı hala orada keşfedilmemiş yazar gibi duruyordu. Yayınevine gönderilmiş, notlar arasında kaybolan yazarın çalışması gibi.

Arşimet'e bir selam daha verip koşmaya başladım yine rayların üstünde. Bu sefer dedeme doğru koşuyordum. Yorulduktan sonra raya kulağımı dayadım tekrar. Araba seslerinin ardından bir ses geliyordu ama hala ne olduğunu çözemedim. Sigaramı yakıp rayın üstüne oturmaya devam ettim. Taşlara bakıp sigaramı üflemekten başka bir şey yapmıyordum. Eğer taşlarla boş boş oynuyorsanız taş atmanın vakti gelmiştir. Dedem, ben ve abimin sevdiği tek şey vardı ve bunu hala nasıl düşünemedim diye hayıflandım.

Taşları rayların üstüne dizmeye başladım define bulmuş gibi. Öyle bir zevkle yapıyordum ki tarifi yoktu. Koyduğum her taş, içimdeki irinleri dışarı atıyormuş hissi veriyordu bana. Onun için bir tren boyu taş dizmiştim resmen. O an, bunun treni devirebilecek bir durum yaratacağını hiç düşünmemiştim, sadece pisliği dışarı atmanın vermiş olduğu zevki yaşıyordum. O an tek eksik kalmıştı. Trenin taşların üstünden geçip gitmesini ve makinistin korna çalmasını beklemek..

Madencilerin kafasındaki ışık gibi karanlıkta belli ediyordu kara solucan. Sigaramı yakıp büyük bir zevkle geçmesini bekliyordum trenin. Ama nerden bileceksin devrileceğini. Hem de onu büyük bir zevkle izlerken ve benle birlikte masum o kadar kişiyi yanımda götüreceğini bilmiyorken. Trenin o son çığlığına işkenceci birisinin işkence ettiği adama baktığı gibi bakıyordum. Tren devrilmişti. Gerisini hatırlamıyorum. Tek hatırladığım trenin devrilmesiyle benim de devrilmem ve Arşimet'e tekrar selam verip koşuyor olmamdı. Taşların ezildiğini de görememiştim.

Peygamberlik Vasıfları / İdil Özeren

O küçük bir kızken başladı hikaye. Belki de çok da küçük değildi. Açlık sınırındaki insanların başından akbaba eksik olmazdı bu ülkede. Ülkenin adı Zigor. Ülkedeki en güzel kızın adını vermişler. Orda güzellik göreceli değildir. Bu ülkede aşk hikayeleri yok efsaneler su ve yemek üzerine kurulu. İkisi de tanrıdan gelen, tanrının lütufları. Bunun için bedeller ödemeliler. Bereket mükemmel ve her şeye gücü yeten tanrının ancak yalvarılırsa verdiği şeylerin isminin bütünü.

Bu ülkede insanların aşık olmaya vakitleri yok ve zaten akıllarına da gelmiyor. Açlıkları da akıllarına gelmiyor hatta sıklıkla. İçe bükülmüş mideleri bile bedenlerin geri kalanından ayrı olarak devam ediyor dualar etmeye. Kimse yobaz değil çünkü herkes yobazsa kimseye yobaz denmez. Eğer sorgulanırsa bütün bu düzen, bereket kaçar. Susuzluk korkunç baş ağrısı yapar. Herkes bunun farkındadır daha doğrusu başka olasılıkların farkında değildir, inançsızlık beraberinde korkunçluğu getirir.

Sabahtan akşama kadar yağmur duası edilir bu ülkede. Başlarını gök(T)yüzüne kaldırmaktan boyunları tutuluyor ama alışkınlar zaten. Boyun ağrısıyla yaşayabilirler ama susuz olmaz. Senede 18 gün yağıyor yağmur. Amma güzel de yağıyor.

Her yerde her an yağmur başlayabilir diye kovalar var. Hoş, yağarken fark etmeme ya da uykudalarsa uyanmama gibi bir ihtimal yok. Günde 18 saat uyuyorlar yağmur yağarken uykusuz olmamış olsunlar, yapmaları gereken işleri (kovaları boşaltmak ve tekrar dolmalarını bekleyip tekrar boşaltmak ve bu sırada olabildiğince hızlı dualar etmek gibi) eksiksiz yapabilsinler diye. Bu 18 gün haricinde her gün tanrıya buldukları yiyecek ve suyun yarısını veriyorlar (18 yerine 19 gün yağmur yağsın diye 9 günlük su bırakıyorlar şehir merkezlerine)

Hayvanlar kesiliyor su ve yemek için.
Banyo yok.
Tabak çanak yok.
Tıraş olmak yok kıllar ve tüyler var.
Benlikler ve özler var ama pislikler de var.

Şükür ki ŞÜKÜR tuvalet ihtiyaçları yok. Çıkarmak için yiyecek olmadığı için.
Her 10 kişiden 9,5 u ölüyor. Etrafta yarım insanlar dolanır bu kokuşmuşlar ülkesinde.

Başlangıçta 1000 kişiydiler ve belki daha az. Şimdi kaç kişiler tanrı bilir. Bir dua da bunun için gelsin Zigor! Benim yerime de dua eder misin bana net rakamlar vermesiyle ilgili pazarlıklar yap onunla.

"Artık tuvalete gitmeliyim."

Lütfen tanrım! Lütfen artık su göster bize ve tam sayılar da istiyoruz kaç kişi kaldığımızı bilmek istiyoruz. Bunlar tüm bunlar bizde sana armağan. Kabul et ve bize yüceliğini göster.

"Şunları da yiyeyim bari önce o zaman."

Lütfen tanrım.

"Çatlamayın hadi tamam."

ÇİŞ SESİ

TANRININ YÜCELİĞİ ÜZERİMİZDE! YÜCE TANRIM! ZİGOR! BULABİLDİĞİN BÜTÜN KOVALAR BUNLAR MI!?

Zigor: Anlamadım babacığım.
Zigor O' nun kulu ve elçisidir.

Emrah Koymat

Asya

Yalım Aydın

önüme bir kadın geçti. şapkasını çıkarttı. tanıdım onu. kırk beş ay aradan sonra ilk defa görmüş olmama rağmen, beraber piknik masalarında edebiyat dergileri karıştırdığımız hanımefendiydi kendileri. arkadan görünüşüne göre biraz kilo vermişti. bunu ona söylesem hoşnut olabilirdi, ama bir geçmişimiz vardı ve biraz sancılıydı bu geçmiş. bundan ötürü de kırk beş ay önceydi son görüşüm onu. ve hiç beklemediğim bir zamanda, üniversite okumak için geldiğim bu şehirde, lise yıllarıma damga vuran bu kadın kişisini görmek, belki de şans faktörünün gerçekliğine delaletti. gerçi ondan şüphe duyan da yoktu. asıl şüpheyi "de" yi ayrı yazamayan türkçe hocalarından duymak gerekirdi. yani lisede ben böyle söylerdim. sürekli takıktım türkçe hocalarına. kendim her haltı bildiğimi sandığım için onların hatalarını arardım. bazen götümden elementler uydurup, onlara bu uydurma elementlerden oluşan periyodik tablomun ilk yirmi üyesini ezberletirdim.

tam yetmiş beş santim önümde duran kişi de baktığı yöndeki kişileri bakışlarıyla alaşağı ediyordu. aynı zamanda ön taraftaki gözlüklünün cebinden bir paket malbuş sarkıyor ve şöfor, yaşlılarla diyalog kuruyordu. bense kulaklıktan son ses ayten alpman dinliyordum. ve rastgele modunda gelmişti ayten alpman. belki seksenlerin çocukları değildik ama bizim de aşklarımızın fon müzikleri oldu. çağdaşlarımın çoğu tarkan, teoman vs. tercih etti, bense yetmişler slow takıldım genel olarak. ve çoğu eski şarkıyı birine ithaf etmiştim. bazıları flörtlerime ithaftı, bazıları kız arkadaşlarıma, bazıları platonik olduklarıma, bazıları beraber her şeyi yaptığım kardeşlerime. bazıları beraber pikniğe gittiklerime, bazıları sahilde oturup şarap içtiklerime, bazıları tanımadığım halde çok saygı duyduğum büyüklere, bazıları da daha yakından tanıyıp isteyip de başaramadıklarıma. çok grup saydım belki karıştı ama bu kız birinci gruba dahildi. çok güzel zamanlar geçirmiştik, piknik masalarında popüler edebiyat dergilerini itin götüne sokmuştuk. beraber el ele verip güzel giden romantik durum öykülerini paramparça etmiştik. romantizme karşıydık, romantik devrimcileri samimi bulmazdık, şarabı kadehte içmeyi de bu yüzden sevmezdik zaten. adı da neydi, bak onu unuttum. anılar silinmiyor belki ama isimler geçici. çok seneler geçti aradan. dört yıldan mübarek ayların sayı sıfatı kadar eksik. arasokaklarda hoşlandığı kızın omzuna kolunu koyan arkadaşımı hatırlıyorum. o gün yağmur yağmıyordu ama şemsiye almıştım. yine aynen böyle ucuz söz oyunlarıyla etkilemeye çalışıyordum kendimi. hah hatırladım, asyaydı adı. asya. asya. asya. çok güzel isim. ve böyle dediğim çok daha çok isim var. asyayı neşretmeye başlamamın ardından beş, ağlamaya karar vermemin ardından dört, asyanın inmesine ise tahminen üç durak kalmıştı. bilmiyordum bunu aslında bakarsanız. bazen bazı şeyleri bazı sıfatıyla anmak bazen hoşuma gider. cümle alıntılamak bazı yazarlar için kafi iken benim için hiciv sebebidir. ve ben yalınayak da yürüyebilirdim bu yolda, kafirlere taş ta atmıştım zamanında. zamanında kafiye de yapmıştım, beraber varlık dergisi de okumuştuk asya ile. kulaklığımdan aldığım cesaretle butona abandım. o kadar heyecanlanmıştım ki tam kadrajında buton olan bir kadının dikkatini titreyen sağ elimle çekmiştim. beni elimden tanıdığını sanmıyorum, ama kafasını çevirince tanıdığına emindim. tahmin ettiğim gibi oldu, o da benimle aynı durakta indi. kulaklığımı inadına çıkarmıyordum. o da yüzüme bakıyordu. bilmediğim bir durakta inmiştim, fikrimin olmadığı bir istikamette yürüyordum. rastgele modunda şarkı değişip çıkıntı bir şarkı çıktığında çıkardım kulaklığı.

"merhaba" dedim. nasıl olduğumu sordu, "insan önce merhaba demez mi?" dedim. yüzünde esnaf lokantası sahibinin masaya konan ekmeğin bitmediğini gördüğünde yüzünde oluşan gülümsemesi belirdi.

"nereden öğrendin böyle güzel gülümsemesini?"
"hiç değişmemişsin."
"yalan söylüyorsun"
"kendini buna inanmak istiyorsan inandır."

"konuşalım mı biraz?"
"senin için her zaman vaktim var"

sınıf arkadaşlarımla oturduğum parka gittik onunla. denize karşı bir parktı ve hava soğuktu. romantik sayılabilecek bir ortam olabildi eğer biz romantizm karşıtı olmasaydık. tam da konuşmamızın başlangıcında bir şarkı olsaydı nasıl olurdu? doksan sonları çocukları olmamız her hafta grip olmamıza engel değildi. veya kuş gribiyle domuz gribi denen uyduruk şeylere tanık olmamıza. nil burak veya tüdanya'yı ulu orta dinlememize de engel olmamalıydı.

"tam burada bir şarkı açsam hoşuna gider" dedi. aklımı okumuş olmalıydı.
"gider" ....
"yaklaşık dört saat konuştuk, evli olmadığın konusunda hemfikiriz."
"ama ben senin medeni halini bilmiyorum."
"ben o dergilerle evlendim, piknik masalarında karıştırdığımız dergilerle."

"gelsene benimle" dedi asya ve kalkıp anayola çıktık. gecenin bir yarısı anayola çıkan bir kız ve bir erkek. neye yorulmalıydı bilmiyorum. son günlerde sevdiğim gruplardan birinden bir şarkı sözü takıldı ağzıma o an. gecenin yoğun yaşandığı saatlerdi fakat gecenin hareketli olduğu bir yerde değildik. babası iyi bir adamdı asya'nın ve ben yeraltı edebiyatına dahil olan şeyleri pek beceremezdim. tüylerim diken diken olurdu bukowski okuyunca ve özellikle bunları daktilo aracılığıyla yazdığını düşündükçe deliriyordum. benim elimde son model teknoloji olmasa da yakın bir teknoloji vardı ve çok iyi değildim. iki üç kalburüstü dergide yazdıklarımı es geçiyoruz elbette. bu arada asya bir taksi çevirdi ve bilmediğim bir güzergahta ilerlemeye başladık. benim güzergahlarla ilgili ciddi problemlerim hasıl olmaya başlamıştı son zamanlarda. neyse. bir müddet sonra taksiden indik. asya koluma girdi, yürümeye başladık.

"bu yaşadıklarımız bir rüya olsaydı uyanınca ne hissederdin?" hep böyle zor sorardı. sanki muaf olduğum dersin hocası sözlüye kaldırmış gibi hissediyordum. "bu yaşadıklarımız bir rüya olsaydı ben hiç uyanmak istemezdim." olmadı bu. söylemedim tabi ki bunu. "bu yaşadıklarımız bir rüya olsaydı ben senin yanında uyanmak isterdim." bu olmuştu bunu söyledim. alakasızdı ama fiyakalıydı. aynı yazdığım şiirler gibi. ve hava muhalefeti nedeniyle okulları tatil edilen çocukların yaşadığı sevinci duyumsadım içimde. sözcüklere hakim değildim. beni piknik masalarının oraya götürdü. çantasından varlık dergisinin 45 ay önceki sayısını çıkarttı. şarapçıların piizlendiği masanın yanındaki masaya oturduk. kötü bir lamba aydınlatıyordu bizi. derginin o sayısını hatırlıyordum. hatta bazı yerlerin altlarını pilot kalemle çizip notlar da almıştık.

"tesadüf." dedim.
"ne tesadüfü?"
"tam benimle karşılaştığın gün çantanda bunun olması tesadüf"
"ben kırk beş aydır taşıyorum onu ve seni son gördüğümden beri almıyorum varlık dergisini."

kalakalmıştım. o an ona orada evlenme teklifi etsem ve şarapçı abiler de şahidim olsa kesin hayal ettiğim yaşamın kapıları ardında kadar açılmış olurdu bana. ve o zaman belki üniversite sınavına az çalıştım diye hayıflanmayı keserdim. veya gelecekten kesitler sunmak hayali yetilerim arasında, yahut gelecek planlarım arasında yer almayabilirdi. ya da en iyi arkadaşımla çarşıya çıkmazdım. bağırarak küfrü bastım.

"eğer bu bir rüyaysa şuan bitmesini diliyorum"
"niye bana söylüyorsun, ben buna karar verememem"
"bana bir şey söyle"
"hayır"
"onu demiyorum."
"polis filmini hatırlar mısın?"
"haluk bilginer'in efsane oyunculuğunu mu?"
"veya onur ünlü dehası?"
"her zamanki hali."
"haluk bilginer'inki de öyle."
"doğru."
"doğru."

son otobüsler kalkalı çok olmuştu. şarapçı abilere selamı çaktım ve ayrıldık oradan. ilk otobüsleri beklemeye başladık. üzerimizde iş kıyafetlerimiz duruyordu. farklı otobüslere bindik, ayrıldık birbirimizden. bir daha bir yerde denk gelmek üzere sözleştik. ve birbirimizden numaralarımızı almasak çok havalı olurdu belki ama yirmi birinci yüzyıl modern robotlarından ikisi olduğumuz için bunu yapmadık. otobüse bindim. koltuğa oturup cama başımı yasladım. bir kafede çalışıyordum değil mi yazının başında? yok hayır, üniversite okuyordum.

asyayla geçirdiğim zamanı siz düşünün, artık maaşlı bir işim var.

Poetik Açıdan Bir Mahallenin İzdüşümü

Mislina Bursal

Doğunun varolmayan limanlarından bir gemi kalkar ufka doğru.
Zılgıtlar eşliğinde bir adam yollanır şehrin çıkmaz sokaklarına.
Dilek ağaçlarına "yaşamak" istediğinde bulunan insanlar
bilmedikleri dilde dua ederler gökyüzüne doğru.
Yağmur yağar,
Kan kokar bu mevsimde topraklar. Küçük bir kız çocuğu seksek oynar kaldırımda.
Birkaç el silah sesi gelir de,
kimseler çıkıp da bakmaz

Açlıktan ağzı kokanlara diş fırçası dağıtan devletin,
diş macunu fiyatlarından haberi olmadığı gibi,
Ölmenin yaşamaktan pahalı olduğu dünyada
geride seni tanıyan kimse yoksa bir ismin bile olmuyor mezar taşlarında.

Siyah beyaz hayalleri olan sakallı adamların da gözyaşları vardır bu hayata akıtacak.
Sokak aralarında kalmış çocuklukları, İlkokul sıralarında bıraktıkları mutlu anıları doldurur memleket senaryolarını. Sonra birkaç el silah sesi yükselir
her tarafı gecekondularla çevrili semtin ıssız kaldırımlarında.
O sakallı adamlar hayallerini bırakıp devam ederler yollarına.
Örftür,
Töredir,
Borçtur,
Namustur geriye insanın kendinden kalan.
Memleket alıp vitesi geriye günbegün karanlığa sürerken,
Güneşin doğmadığı günlerde yıkık binalar arasında yaşamaya çalışan bir serçe gibi bırakır hayat bizleri.
Diz çöküp af dilersin sonra.
Yerde türbe yeşili bir seccade,
Duvarda kurutulmuş sebzeler ve koltuğun yanında kullanılmış bir çay bardağıyla.

Yıkasam pisliği çıkmaz bu şehirlerin. Bombalar yağsa uslanmaz hırsızlar, kundakçılar.
Üstünden yıllar geçer, ikinci kez yıkılır belki binalar
ama
Yokluğun soğuk nefesi bütün şehri sarar.

Geriye ne hayaller kalır ne de yaşanmış güzel anılar.

Hayalet Anne İmajları

Polyester simle makina işi işlenmiş düşen motifler berbat, kafadaki araba kaportası boyalı zebra miğfer alminyum tencere gibi. Çekirdekte bir solipsist oturuyor ama o tamamen ben değilim Sıcak bir solungaç ben değilim. Nerede yemek varsa yiyip bitiren köpek. Seni daha sinik yapmak için söylenen yalanlar. Soğuk ve çırılçıplak kafasıyla arzunun veya korkunun doruğundayken kısa süreliğine gerçekleştirdikleri eylemleri uzun zaman boyunca soğukkanlılıkla icra ederek. bir tür coşkuya, bir tür sahte samadhiyle, ucuz taklitle nirvana nirvana ile bomboş. Senin aydınlanmandan hoşlanmadığında, yapacak hiçbirşey kalmadığında... Daha önce defalarca seni terk ettiği için ona her şeyi yapmakta özgür olduğun hayalindeki ölü anne.

Bana yolladığın deftere kusmuk bulaştırdım . Tellerin alt ucunda karanlık kabin müzik salonu gibi mermer aids. Evet onda senin nemli yüzün var. Geleceğin radyosu gerilla yönteminin gölgesi üzerine patladı. Uzay cehnneminde parayla, pergelle ve yıldızla birleşmiş şeklin üzerine patladık. Oyun yüz ekranı gibi soğuyup gitti. Verili şartların olabildiğince hızlandığı yerde her şey bitmişti. Yalanlar içinde çağrılan düş beden. Yalanlar içinde çağrılan D. hala sadece onunla boşalabildiğimi bilmiyor. Çift cinsiyetli oyuncu. Hayalet anne imajlarını koruyorum.

Gizem Aktan

Pervane

Temiz kalamayan tavana asılı, ses çıkarmadan dönmeyi beceremeyen yaşlı pervaneme baktım bir süre. Dökülmüş biram pantolunumu ıslatırken, çatlamış döşemeler sırtıma saplanırken, elim hareketsizlikten büyümüş gövdemin altında ezilirken izledim tavamdaki pervanemi. Ne kadar rahatsız olsam da kalmak istemiyordum artık. Her ayağa kalktığımda geri düşüyordum nasıl olsa. Yattığım yerde yavaşça dönen pervanemi izlemeye devam ettim. Pervanenin her bir turuyla zaman anlamını yitiriyor, çıkan her bir gıcırtıyla görüşüm biraz daha kararıyordu.

Ansızın gerçekliğe geri çekildim ama beni gerçekliğe geri çekenin ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Anladığımda kaslarımın itirazlarına rağmen başımı yavaşça yerinde tepinen kapıya. Neden hareketlenmişti birden. Kimse dokunmazdı ona benden başka ama yine de tepiniyordu yerinde. Belki de sıkılmıştı benden. Sanki yerinden fırlayıp gitmek, uzaklaşmak istiyordu buralardan. Sonunda istediğine ulaştı, onu duvara bağlayan zincirlerden kurtuldu, kendini koridora attı. Peşinden de beyazlar içinde iki adam soktu evimin içine.

Evin parkeleri yeni insanlara dokunmanın heyecanıyla gıcırdadı adeta. Neden gelmişti bu yabancılar evime? Birinin elinde kırmızı bir çanta diğerinin elinde ise daha önce hiç görmediğim bir yatak vardı. Satıcı olabilerdi ama bende ne yatak alacak para ne de onlarla konuşacak enerji vardı. Kırmızı çantalı olan beni görür görmez koşarak yanıma çöktü, boynuma dokundu, arkadaşına bir şeyler söyleyip çantasını karıştırmaya başladı. Kafamı tavana geri çevirdim. Ne yaptığını umursayamayacak kadar yorgundum. Dinlenmek istiyordum artık. Onlar kendi halinde dursun, ben uyumak istiyordum artık. Pervaneme odakladım gözlerimi yeniden. Görüşüm kararı yavaşça, adamların konuşmaları silikleşti, zaman anlamını yitirdi...

Umut Çağın Bozacı

DO I LOOK ILLEGAL?